

AKO „NAŠTARTOVAŤ LITURGIU“ III

úkon kajúcnosti – pseudokomunita – konflikty – prečo nefunguje – úniky a pokrytectvo – priznanie hriechu

Tak si to zhrňme:

- Zmyslom liturgie, a obzvlášť Eucharistie, je naše zbožštenie sa. Prvým krokom teda je, že *to chceme*. Chceme byť premenení, chceme sa pretvoriť v Krista, chceme sa naučiť žiť Život Boha v jednote s Bohom.
- Boží Život je životom Trojice, dokonalej a svätej jednoty lásky. Preto aj druhým krokom liturgie je samo *zhromaždenie sa*, pretože život Trojice sa nemôžeme naučiť žiť ho sami, ale len ako spoločenstvo, Cirkvev, „jednotou Otca, Syna a Ducha Svätého zhromaždený ľud“.

Tretím krokom v liturgii je *úkon kajúcnosti*: uznanie a vyznanie hriechov. Prečo?

Predstavte si teraz, že sa naozaj rozhodneme začať učiť žiť Trojičný spôsob života. Vytvoríme si malé stretko, ako o tom hovorí Ján Pavol II. A budeme sa nielen stretať, aby sme niečo urobili, ale začneme sa naozaj úprimne učiť spoločne žiť, zdieľať... Čo sa stane?

Veľmi rýchlo zistíme, že sme v mnohom – vlastne takmer vo všetkom – veľmi odlišní. Máme odlišné zvyky, názory, postoje, spôsob hovorenia, konania, správania sa, jednaní. Mnohé z toho nám lezie na nervy, mnohé nám pripadá divné. Ale sprvu sa snažíme cez to nejako preniesť. Zahryzneme si do jazyka. Pomlčíme. Premôžeme sa. Prispôsobíme sa. Veď čo by sme neurobili pre bratov a sestry, že? Nechceme sa hádať – v dobrej komunite predsa vládne láska, obetavosť a porozumenie, nie konflikty! My ich teda určite vyvolávať nebudeme!

Hráme pritom jeden pred druhým divadlo. Zďaleka neodhaľujeme svoje vnútro – už vôbec nie veci, za ktoré sa hanbíme, ktoré nás škrú... Naopak, snažíme sa pred inými vyzeráť dobre, tak „duchovne“, „na úrovni“. Keď máme niečo povedať – jedno, či modlitbu, zdieľanie nejakej skúsenosti, alebo sa zapojiť do diskusie o zmysle úryvku Písma – snažíme sa vyberať také veci na zdieľanie a hovoriť veci tak, premyslieť si ich vopred tak, aby sme pôsobili dobre a nie ako nejakí tľci.

Toto je *pseudokomunita* – v preklade „hranie sa na komunitu“, čiže na opravdivú Trojičnú jednotu Cirkvi. Jej podstatou je neúprimnosť, snaha vyhýbať sa konfliktom a nezhodám, snaha hrať divadlo a vzájomne sa presvedčať o tom, ako sa máme radi, akí sme rovnakí, ako sa k sebe hodíme a ako nám je dobre...

Ale je to len divadlo. Časom nadšenie opadne. Začne nás to nudiť. Veci, ktoré nám liezli na nervy, nám na nervy lezú stále viac. Tu možno väčšina podobných stretiek skončí: ľudia sa pomaly vytratia a pomaly prestanú na stretká chodiť. Tu im to nevyjde, tam nemajú čas – ale v skutočnosti nemajú chuť. Tá námaha, ktorú s tým *divadlom* dávajú im už za nudný výsledok nestojí...

Časť možno ostane. Tí, ktorí sa rozhodli pevne a vedia, že toto je jediná cesta k spásu. A tí sa pýtajú: Čo s tým? Konflikty, nezhody, hádky sa množia, ľudia medzi sebou zápasia, presvedčajú každý každého o svojej pravde. Tomuto zápasu a boju, ktorý skupinu zákonite zachváti, hovorí M. Scott Peck pojmom *chaos*. Kadiaľ ale vedie cesta z *chaosu* von?

Niektorí si myslia, že riešením je viac sa premáhať, viac sa obetovať, viac si zahrýzať do jazyka. Je za tým možno akási naivná predstava, že ak sa premôžeme a zaprieme a obetujeme a nejako to

vydržíme, tak po smrti nás Boh odmení Nebom za našu obetavosť. Ale takto to nefunguje! Komunita v Cirkvi nie je nejaké *nutné zlo*, ktoré musíme pretrpieť, aby sme sa dostali do Neba. Komunita je *Nebom*. Je miestom, kde má vládnuť Trojičná radosť jednoty a lásky. Ak nevládne, ak nás spoločný život namiesto radosti ničí a je pre nás obetou a povinnosťou a bremenom namiesto rozkoše blaženosti – potom rovnakým bremenom a rovnakou hrôzou pre nás bude aj Nebo! Potom v Nebi jednoducho nevydržíme! Utečieme z neho preč. Čo je dôvod, prečo ľudia v Pekle ostávajú v Pekle: pretože Nebo ich desí a oni v ňom nedokážu žiť!

A tu nám liturgia začne šeptať: HRIECH. Príčinou je hriech! Prečo to, čo je pre Boha radosťou, je pre vás bremenom a povinnosťou? To, čo Boha naplňa blaženosťou, vás zaťažuje a pripadá vám to ako bremeno? Pretože nemáte Božie postoje, Božie zmýšľanie, Božie chápanie a videnie seba samých, ostatných ľudí, celého sveta! *Je to akoby ste boli v Nemecku a nevedeli ani slovo nemecky. Riešením nie je viac sa usmievať a viac sa tváriť, že rozumieme a nedávať najavo, že sa strašne nudíte, lebo ničomu nerozumieme a cítite sa tu ako cudzinci, neistí a opustení. Riešením je naučiť sa nemecky!*

Podobne aj tu. Riešením nie je viac sa premáhať a viac sa ovládať! To je *pokrytectvo*, možno dobromyseľné, ale hlúpe a nikam nevedúce! Tým, že hriech zakryjete, neprestane vo vás byť – ten *skutočný hriech*, ktorý nespočíva v nejakých vonkajších skutkoch, tie sú už len vonkajším prejavom hriechu. Skutočný hriech spočíva v našom srdci, v našej myslí, ktorá hovorí *svetštinou* namiesto *nebeštiny*. Nebeština je rečou komunity, rečou Neba, rečou Boha, Blaženej Trojice. Riešením nie je tváriť sa, že nemáme problém, lebo veď si „plníme náboženské povinnosti“ a „nikomu nič zlé nerobíme“. Riešením je PRIZNAŤ SI PROBLÉM: Áno, nehovorím Bohou *nebeštinou*. Nehovorím, nemyslím, necítim jazykom Boha, jazykom Neba, jazykom Cirkvi, jazykom jednoty komunity. Nevieť ju. Nerozumiem jej. Mám problém. Priznávam si ho. Vyznávam ho. A chcem ho riešiť. Chcem sa naučiť *nebesky*. Chcem *nebesky* myslieť, vidieť, cítiť... a potom aj hovoriť a konať!

A v okamihu, keď *všetci* budeme takto myslieť, hovoriť, konať *nebesky* a *nebeština* sa stane našim rodným jazykom, prirodzeným a samozrejmým, pretože budeme mať Božie postoje, Božie zmýšľanie, Božie túžby – tak v tej chvíli pomínie *chaos* v našom spoločenstve – a my sa staneme autentickou, skutočnou *komunitou*. A presne toto nám našepkáva aj liturgia vo svojom *treťom kroku*: Mám problém. Priznávam si problém. Verejne vyznávam svoj problém. Uznávam, že musím riešiť tento svoj problém, ktorý je len a len mojim problémom. A musím ho riešiť úplne a do hĺbky. Nie povrchným „polepšením sa“, či pokryteckým „ovládanim sa“. Nie len na rovne vonkajších skutkov. Musím prejsť hlbokou premenou samej svojej osobnosti, samého modelu myslenia, svojich najhlbších postojov, túžob, hodnôt, pretože tam v *srdci*¹ hriech spočíva, tam je usadená *svetština*, ktorá musí byť nahradená *nebeštinou*. Presne podľa slov Krista Nikodémovi: „*Musíte sa znova narodiť*“ (Jn 3,7 SSV). Amen!

Váš Inky

¹ „Lebo znútra, z ľudského srdca, vychádzajú zlé myšlienky...“ (Mk 7,21 SSV)